

Debutanten

Debutanten

André Van Butsel

Omslagontwerp: André Van Butsel

Omslagbeelden:

George Desipris, Joanne Adela Low, Alexander Krivitskiy,
Andrea Piacquadio (pexels.com)

Oksana Kurochkina, Kirill Balobanov, Timothy Barlin, Naitian
Tony Wang (unsplash.com)

ISBN: 9789464181500

BISAC: FIC029000

NUR: 303

© 2020 André Van Butsel

Website: <https://andrevanbutsel.blogspot.com/>

Facebook: <https://www.facebook.com/andre.vanbutsel>

LinkedIn: <https://www.linkedin.com/in/andré-van-butsel/>

Twitter: <https://twitter.com/AndreButsel>

Smashwords: <https://www.smashwords.com/profile/view/Andre57>

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Deze verhalenbundel is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn fictief en komen voort uit de fantasie van de auteur. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, organisaties, plaatsen of gebeurtenissen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Voor Ingrid, Nils, Maaïke, Lotte en Ellie

INHOUD

Intro 9

1. De Notaris 11

2. Sigi 17

3. Het Meisje en de Engel 34

4. Patjakker 45

5. Salam Sakina 61

6. De koeienmeid 73

7. Horsy Boy 86

8. Graniet 112

9. Een Klein Verlies 128

10. De Oude Man en de Boom 135

11. Het Laatste Netwerk 140

12. De Vrouwenhater 155

13. IJswind 160

14. Het cocaïnehoertje 168

Over de auteur 182

Dankwoord 183

Contact 184

Intro

Verhalen zijn overal. Ze zijn er altijd geweest. We vertellen, tekenen, schilderen en schrijven ze, al veertigduizend jaren en misschien zelfs langer. Voor we onze wieg uit zijn krijgen we al sprookjes te horen, over prinsen en prinsessen, heksen en tovenaars, wolven en vampiers. We smullen ervan.

Veertig jaar geleden schreef ik mijn eerste verhaal. Ik vond het onlangs terug op zolder, neergepend in een kasboekachtig kantoorschrijf met een dikke kartonnen kaft. Het was niet goed, maar het was een verhaal, dertig bladzijden lang. Wauw!

Studie, werk, gezin voorkwamen dat ik ermee doorging. Spijtig. Anders was ik nu een gevierd schrijver met talloze literaire prijzen achter mijn naam, met boeken die vertaald werden in dertig talen en ook nog eens verfilmd op Netflix. Dan lag ik nu in de koningssuite in een Grand-Hôtel aan de Franse Riviera, met uitzicht op mijn luxejacht, bubbels te verteren en decadente praat te verkopen aan Natalie Portman en Keira Knightley.

Verdomd, nu doe ik het weer. Ik moet echt iets doen aan die fantasie van mij.

Het mocht niet zijn. Veertig jaar later ben ik een debutant. Welk genre zal je vragen. Cross-genre zal ik antwoorden want ik word niet graag ergens op vastgepind. Kan erg pijnlijk zijn. Wat wordt het dan? Heel simpel: een snuifje romantiek, een

vleugje fantasy, een mespuntje spanning, een tipje geschiedenis, een ietsepietsie magisch realisme. Verhalen dus. Korte. De lange zijn voor later.

Maak kennis met mijn collega debutanten: Sigi, Sakina, Viggo, Amélie, Jason, Vinny, Caro, Amy, Famke, Tilly, Lenny, Pieternelle, Lianne. Allemaal krijgen ze het flink lastig, maar ze slaan er zich wel doorheen. Hopelijk lukt het hen om je even te vermaken, misschien zelfs om je interesse te wekken. Helemaal mooi zou het zijn als ze je even ontroeren of laten lachen. Want wat mij betreft heeft een schrijver slechts één opdracht, dat is: *‘to interest, amuse, or instruct the hearer or reader’* (dictionary.com).

Aan jou, beste lezer, om te bepalen of het gelukt is. Zo niet, dan wordt het hoog tijd voor mij om macramé te gaan knopen.

1. De Notaris

Er woedde een oorlog in de herberg annex boerderij van Hilaire en Elodie. De vijandigheden begonnen vroeg in de morgen toen de jongste van zes dochters, net geen twintig, bekende dat haar lichtjes aangezette buik niets te maken had met de hardnekkige winderigheid waarover ze al weken klaagde, maar alles met een hitsig moment dat was geëindigd met de rokken omhoog en de kuiten op de schouders van een knappe jongeman uit de stad. Het jongmens, een snoeshaan van erg goeden huize, was enkele weken eerder op aanraden van een paar vrienden afgezakt naar plattelandsherberg *Onder den Toren* omdat, zo zeiden ze, er zes huwbare dochters woonden waarvan de jongste, Tilly, een betoverende schoonheid bezat en maagdelijk onaangeroerd was. Hij wist de slanke brunette met de guitige ogen te verleiden, wat op een uitzonderlijk warme avond in april uitliep op voornoemde wellustigheden in het gras tussen twee steunberen van het romaanse kapelletje wat verderop.

Tilly stond hikkend en snikkend te friemelen aan het blauwwit gestreepte schortje met kanten boordjes, op het punt om gans de keukenvloer onder water te zetten.

‘Je bent verdomme al de tweede,’ brieste Hilaire, wiens hangsnor trilde van woede. Hij schopte met een klomp tegen een wormstekige poot van de keukentafel, waarop de tafel kreunend in elkaar zeeg en de kan verse koffie op de vloer belandde.

‘Ik kon er niets aan doen,’ snikte Tilly, met de voeten in de dampende koffie.

‘Jawel! Je benen dichtknijpen bijvoorbeeld.’

Het was Elodie, de moeder van Tilly, die uiteindelijk de gemoederen wist te bedaren. ‘Hilaire, ga de varkens voederen, ik hoor de biggen krijsen tot hier.’

Hilaire vertrok godverdommend naar zijn varkens zodat de rest van het keukenmeubilair gespaard bleef van de ondergang.

‘Wat moet ik doen mama?’ vroeg Tilly.

‘Hou je van Leopold?’

Ze knikte.

‘Hij van jou?’

Ze trok de schouders op. ‘Ik heb hem niet meer gezien sinds ... Zijn vader is notaris.’

‘Je moet zo snel mogelijk trouwen. Morgen ga je met vader naar de stad.’

Hilaire, opgelucht dat Tilly’s aanstaande de zoon was van Raymond de Stockhove-Janseghers, een schatrijke aristocratische notaris met een stamboom tot in de zestiende eeuw en connecties tot in het parlement, maande Tilly om zich proper te wassen en haar beste kleren aan te trekken.

Ze kwam voor de dag met een blauwgrijs nauwsluitend strompelkleedje tot op de kuit, daarover een gehaakte sjaal en op de zedige knot een wit kanten mutsje. Aan de voeten de lakschoenen van Elodie die twee maten te groot waren. Hilaire hees zich in een wit hemd met hoge boord en vlinderstrik, en zijn drielidig zwart flanellen trouwkostuum. Hij smeerde net genoeg reuzel in zijn snor om er twee perfecte krulletjes in te draaien. Hij zette een gespikkelde klepmuts op, spande Igor, het twaalfjarig Brabants trekpaard, voor de kar en vertrok samen met Tilly en haar zus Lucy hotsebotsend naar de stad.

Ze stopten voor het vier verdiepingen tellende herenhuis van de notaris. Hilaire keek vol ontzag naar de gevel in rode baksteen met meerdere balkons, waterlijsten, smeedwerk, gesculpteerde sluitstenen en glas-in-loodramen. Door de massieve dubbele voordeur kon een paard met kar.

Hilaire en Tilly stapten af, Lucy bleef achter bij Igor.

De knal van de deure klopper weergalmde door de verlaten straat. Een norse dienstmeid deed open. Ze bekeek het tweetal met de typische mengeling van domheid en hoogmoed van mensen die meenden hun waardigheid te mogen ontleen aan de welstand van hun broodheer.

‘Waarvoor is het?’

‘Een zeer spoedeisende zaak aangaande de zoon van meneer de notaris.’

‘Monsieur laat niemand binnen zonder afspraak.’

‘Monsieur zal straks iemand buitengooien als hij hoort dat een belangrijke bezoeker de deur werd gewezen.’

Met een snoet alsof ze rotte vis rook liet ze hen binnen. ‘Ga hier zitten,’ commandeerde ze, wijzend naar een witleren bank.

Hilaire en Tilly keken zich de ogen uit op de schitterende inkomhal met meerdere plafondhoge dubbele deuren, een majesteitelijke trap, een oerwoud van kroonluchters en een mozaïekvloer met buitensporige bloemenfiguren. Hilaire, de pet dubbelgevouwen in de hand, voelde zich als een drol in een pispot.

Op een bijzettafeltje lag het weekblad *De Nieuwe Vlaamsche Illustratie* van zondag 5 juli 1914, met de ronkende kop: ‘*De vreeselijke moordaanslag op Aartshertog Frans Ferdinand van Oostenrijk en diens gemalin*’, met truttige foto’s van het onfortuinlijke echtpaar.

Een deur zwaaide open en een rijzige man met kunstige krulsnor en perfect getrimd puntbaardje kwam naar buiten. Hij stak met een stralende glimlach een hand uit.

‘Goeiedag mijn beste man, met wie heb ik de eer?’

‘Hilaire Mansfeldt.’

‘En wie mag deze mooie korenbloem wel zijn?’

‘Dit is mijn jongste dochter Tilly waarover ik graag met u ...’

Op dat moment zwaaide de voordeur open en een man met kepie en uniform kwam naar binnen met in zijn kielzog twee voornamen dames. Buiten stond een Ford T te pruttelen. De jongste van de twee, een perfect S-figuurtje en een taille zo dun als een rietstengel, om het hoofd een kunstig gedrapeerde zijden tulband, verdween hooghartig door een van de hoge deuren. De oudere dame, in een donkerblauwe japon van ruisende tafzijde, voorzien van een zwarte strohoed met voile, stevende hoogst verontwaardigd naar de notaris met de woorden: ‘*mon cher* Raymond, er staat hier een monster van een boerenpaard *kaká* te doen vlak voor onze deur, waardoor Prosper niet eens kon parkeren omdat die boerentrien het vertikt om te vertrekken.’

‘Rustig Bérénice, dit zijn klanten.’

Madame Bérénice draaide boosaardig met de ogen en kwakkelde mokkend de trap omhoog. De chauffeur spoedde zich naar buiten.

‘Volgt u mij meneer Mansfeldt.’

Hilaire en Tilly betraden een ruim salon met een glanzend geboend parket, volgestouwd met fauteuils in schreeuwerige kleuren. Het tweedelige glas-in-loodraam aan de straatkant toonde een smachtend koppel in oosterse gewaden en in de vier hoeken van het vertrek stonden Egyptische zuilen die volgens Hilaire alleen dienden om indruk te maken.

De notaris plofte neer achter een kolossaal bureau met overdreven houtsnijwerk. Tilly en Hilaire namen plaats op een bruinleren stoel.

‘Wat heb je in de aanbieding mijn beste man? Hooiwas, nagras, meubels, koebeesten, akkergerief, labeurgetuig?’

‘Om heel eerlijk te zijn, meneer de notaris, mijn dochter Tilly.’

De notaris zette verwonderd een pince-nez op om de ‘koopwaar’ in ogenschouw te nemen. Zijn ogen bleven rusten op Tilly’s opbollende buikje.

‘Ach, toch niet weer Leopold,’ zei hij teleurgesteld, en nam het knijpbrilletje af.

Tilly barstte uit in tranen.

‘Mijn beste meneer Mansfeldt, mag ik Hilaire zeggen, ik heb al honderd keren tegen mijn losbandige zoon gezegd dat hij er, excuseer de woorden juffrouw, een knoop moest inleggen. Ik ben zijn zwelgerijen beu en heb hem naar het leger gestuurd. Naar het schijnt komt er oorlog.’

‘Het spijt me dat te horen meneer.’

Tilly leek te gaan flauwvallen.

‘Precies. Den Duits denkt dat hij zich alles mag permitteren, maar onze soldaten staan klaar om het vaderland met hand en tand te verdedigen. Mijn zoon is officier in het fort van Walem.’

Meneer de notaris haalde tweehonderd frank uit zijn geldbuidel. ‘Dit zal helpen om de nood voor het kind te lenigen.’

‘Ik hoef uw geld niet meneer. Kom Tilly, we gaan naar huis.’

Twee jaar later verscheen een broodmagere man in herberg *Onder den Toren*. Hilaire die net acht biggen ter wereld hielp, vroeg wat hij wilde drinken.

‘Een bruintje,’ antwoordde de man, wiens verschoten hoed vol mottengaten zat. Hij zag bleek en de rafelige kleren, die ooit duur moeten zijn geweest, wapperden als lompen rond zijn knokige lijf. De broze baard was lang en grijs en de onverzorgde snor hing als een sleetse vaatdoek langs zijn mondhoeken.

‘Kent u me nog meneer Mansfeldt?’

Hilaire zijn mond viel open van verbazing toen hij de man herkende als notaris de Stockhove-Janseghers.

‘Meneer de notaris?’

‘Jawel, mijn beste Hilaire. De tijden zijn erg veranderd nietwaar?’

Een klein guitig kereltje vloog naar binnen, gevolgd door Tilly: ‘Leo, hier!’

‘Dag Leo,’ zei de notaris.

Het kereltje verschool zich prompt onder Tilly’s rokken.

De ogen van de notaris werden vloeibaar en een traan kroop uit een ooghoek naar zijn smoezelige baard.

‘Mijn zoon Leopold is gesneuveld tijdens het beleg van Antwerpen. Eén granaat Hilaire, één granaat van de dikke Bertha van den Duits, recht in de kruitkamer, was voldoende om het fort van Walem van de kaart te vegen, samen met mijn zoon. Kan je dat geloven?’

Hilaire knikte. Hij had de verhalen gehoord. De knal was tot in Antwerpen voelbaar geweest.

Tranen rolden over Tilly’s wangen terwijl ze verwoed het hoofdje van de kleine Leo streelde.

De notaris legde een muntstuk op tafel en zei: ‘dat wilde ik even laten weten.’ Bij het opstaan kon hij met moeite de ogen afwenden van een gerookte beenham en een trits droge worsten aan een haak in het plafond.

‘Wacht,’ zei Hilaire, en gaf het muntstuk terug. Hij trok enkele worsten los, sneed een stuk hesp af, wikkelde alles in een oude krant en gaf het pakketje aan notaris Raymond de Stockhove-Janseghers, die het dankbaar aannam.

2. Sigi

‘Een klootvool is het. Op een plaats voor gehandicapten parkeren zonder parkeerkaart doe je niet.’ Amanda nam een flinke hap uit het zwaantje. Boven haar vlezig lippen zat een slagroomsnor.

‘Andersvaliden,’ antwoordde Sigi.

‘Mij eender. Audirijders zijn hufters.’

‘Maak je niet zo druk om mij.’

‘Waar zijn de parkeerwachters wanneer je ze nodig hebt? Ik bel de politie.’

‘Amanda, ik wil geen problemen.’

De tearoom zat tjokvol op deze eerste dag van het lenteverlof en het lawaai en geruzie van de aanwezige kinderen klonk in Sigi’s oren als een bataljon drillboren.

Amanda volgde Sigi’s getormenteerde blik en orakelde: ‘Het is hier net een jaarmarkt. Kom je eens lekker ontspannen en dan zit het hier barstensvol jankers,’ waarna ze verderging met het vierendelen van het zwaantje.

‘De kinderen zijn gewoon blij met de vakantie.’

Sigi dacht met weemoed aan haar eigen kindertijd. Ze nipte dromerig van de koffie en schoof het onaangeroerde bordje weg. ‘Neem deze ook maar.’

Amanda zette zonder schroom de aanval in op de tompoes. ‘Laat het niet aan je hart komen, Sigi, denk aan je gezondheid.’

Sigi vroeg zich af waar haar vriendin de gebakjes bleef proppen. Straks zweette ze slagroom.

Amanda, de mond vol, mummelde: ‘Ik stop een boodschap onder zijn ruitenwisser.’

‘Ik wil echt geen geruzie om een parkeerplaats.’

‘Anders staat hij er volgende week opnieuw.’

‘Je gaat ervan uit dat het een *hij* is.’

‘Natuurlijk is het een *hij*. Vrouwen rijden niet met kutbakken.’

Amanda veegde met een servet de room van haar mond, gluurde de tearoom rond en fluisterde samenzweerderig: ‘Misschien zit hij hierbinnen.’

‘Ik betwijfel het.’

Sigi zag vol weerzin hoe haar vriendin een briefje opdiepte uit het puin in haar handtas en er de woorden: *volgende keer steek ik je banden plat* op schreef, met een zwierige tilde eronder.

‘Amanda, *please*.’

‘Je bent veel te braaf, je moet opkomen voor jezelf.’

Sigi stond recht en viel duizelig terug op de stoel, alsof ze te lang had rondgetoerd op een kermisattractie.

‘Gaat het?’

‘Jawel.’

Ze rekenden af en verlieten de tearoom. Amanda legde het briefje op de voorruit en knalde er met veel leedvermaak een ruitenwisser bovenop.

‘Zie ik je volgende week?’ vroeg Sigi.

‘Nee, ik moet al weken naar moeder toe, straks onterft ze mij.’

Ze kusten elkaar op de wang.

Sigi liep naar haar wagen die honderd meter verder stond. Haar adem piepte als een versleten kruiwagenwiel.

Ze reed voorbij de tearoom en zag een man naast de Audi, klaar om in te stappen. In een reflex claxonneerde ze, als een

kinderlijk protest tegen zijn wangedrag. Zijn verwonderde blik stierf weg in de achteruitkijkspiegel.

Thuis ging ze uitgeput op de sofa liggen en staarde naar het hoge plafond met de bombastische rozetten en sierlijsten. Ze miste moeder. Ze had haar jarenlang verpleegd en had ondanks alle goede zorgen machteloos moeten toezien hoe het oude besje wegteerde en verschrompelde tot een asgrijs rozijn. De beslommeringen van de begrafenis en de dagen erna waren een hel geweest. Dankzij de steun van notaris Fournier, vrijgezel en vriend des huizes, overleefde ze. De man bracht de nalatenschap in orde, werkte de successierechten af en regelde alle geldzaken. Ze was steenrijk maar voelde zich straatarm, in de eeuwenoude villa, alleen, zonder moeder, zonder man, zonder kinderen.

Ze slenterde vermoeid naar boven en keek vol afschuw naar het wassen beeld in de spiegel, een kleurloos fantoom met een melkwitte huid en een oudmodisch kapsel van overgrootmoeders op sepia foto's met kartelranden. Ze ontwarde de knellende wrong haar en schudde het hoofd. Ooit was ze trots op de ravenzwarte lokken die tot op haar middel vielen. Nu zaten ze vol zanderige strengen grijs als van een goedkope halloweenheks uit een feestwinkel. Amanda dramde maar door over vernieuwing, een nieuwe snit, een nieuwe outfit, een nieuw leven. Sigi kon het niet opbrengen.

Ze hees zich loom in een trui, hoodie en joggingbroek. Ze sloeg de kap over het hoofd, wat een knus gevoel gaf, want het was altijd kil en klef in huis.

Ze knipte de tv aan, opende een streamingdienst en scrollde minutenlang door films en series, door die onuitputtelijke stroom fantasie, spanning, avontuur en romantiek die haar kortstondig wegvoerde uit haar eenzame ellende. Na de film ging ze naar bed, als een ouwe vrijster, met een heetwaterkruik als enige gezelschap. Ze nam een boek, maar na een paar bladzijden warrelden de woorden van